

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **V. V.**, nar. x, st. přísl. Ukrajina, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2014, čj. CPR-11171-3/ČJ-2014-930310-V242,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 10. 10. 2014 čj. CPR-11171-3/ČJ-2014-930310-V242 se ruší a věc se vrací zpět žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná změnila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také jen „správní orgán prvního stupně“), čj. KRPA-162173-35/ČJ-2014-000022 ze dne 19. 6. 2014, když uloženou dobu vyhoštění zkrátila z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Dle napadeného rozhodnutí bylo tudíž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států Evropské Unie, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně

rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 stejného zákona.

Žalobce v první řadě namítá, že mu správní vyhoštění nemělo být udělováno, a to s odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců a s ohledem na druh a nízkou míru závažnosti jeho protiprávního jednání.

Žalobce připomíná, že dne 27. 3. 2014 podal žádost o udělení dlouhodobého víza, dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž o této žádosti bylo pravomocně rozhodnuto až dne 29. 5. 2014, tj. měsíc po zahájení řízení o správním vyhoštění. Připouští, že ačkoliv ze zákona o pobytu cizinců explicitně nevyplyvá, že by podání žádosti o udělení dlouhodobého víza dle § 33 odst. 1 písm. a) zakládalo tzv. fikci pobytu, jeví se mu jako přinejmenším jako logické, aby pokud cizinec žádá o vízum strpění, s odkazem na existenci překážky pro vycestování, bylo mu zároveň umožněno vyčkat alespoň rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalobce dále upozorňuje, že žádost o udělení víza strpění byla podána v době, kdy byl držitelem platného výjezdního příkazu, přičemž zdůrazňuje, že Ministerstvo vnitra o žádosti nerozhodlo v zákonem požadované měsíční lhůtě.

Žalobce se domnívá, že pakliže se dopustil protiprávního jednání, v podobě neoprávněného pobytu na území ČR, přičemž dobu protiprávního jednání plně pokrývá doba, kdy vcelku legitimně očekával rozhodnutí ve věci žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění, a zároveň to byl on sám, z jehož iniciativy došlo k odhalení protiprávního stavu, tak lze uložení správního vyhoštění považovat za nepřiměřené.

Žalobce uzavírá, že pokud by chtěl vykazovat jakoukoliv neúctu k místnímu právnímu systému, a počínat si co do oprávněnosti svého pobytu protizákonně, tak by patrně nejednal výše popsaným způsobem, setrval by v nelegálním pobytu, a vyčkával rozhodnutí Městského soudu v Praze, ohledně žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení oprávnění k dlouhodobému pobytu. Žalobce se však dobrovolně dostavil na policii, je pojištěn, má dostatek finančních prostředků jak k životu, tak i k samostatnému vycestování, a z protokolu o jeho vyjádření nelze jakkoliv usuzovat, že by měl zájem na tom opakovat jakoukoliv protiprávní činnost.

Žalovaná se ve vyjádření k žalobě plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že se zde podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo v případě žalobce shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je přesvědčena, že se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona. Žalovaná uzavírá, že dle jejího názoru je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem.

Dne 24. 4. 2014 v 09:00 hodin se na pracoviště správního orgánu prvního stupně dostavil žalobce, který k prokázání totožnosti předložil cestovní doklad, z něhož bylo zjištěno, že poslední vízový štítek, který ho opravňoval k pobytu na území České republiky, byl výjezdní příkaz č. GA0184230 vydaný dne 27. 2. 2014 MVČR OAMP Praha s platností do 29. 3. 2014.

S ohledem na zjištěné skutečnosti byl následně žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“). Šetřením v dostupných policejních evidencích bylo potvrzeno, že žalobce skutečně není držitelem žádného víza či oprávnění k pobytu na území České republiky. Na základě uvedených faktů byl žalobce dne 24. 4. 2014 v 09:50 hodin zajištěn dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o Policii ČR a téhož dne v 11:15 hodin s ním bylo zahájeno správní řízení o

správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

V průběhu správního řízení bylo z vyjádření Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky zjištěno, že žalobce dne 13. 4. 2011 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu občana 3. státu. Tato žádost byla rozhodnutím ze dne 29. 1. 2013 zamítnuta, proti čemuž podal žalobce odvolání. O něm rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 26. 11. 2013 tak, že odvolání zamítla. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nabylo právní moci dne 26. 11. 2013. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podal cizinec prostřednictvím zmocněného zástupce žalobu společně s návrhem na přiznání odkladného účinku. Návrh na přiznání odkladného účinku byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 01. 2014 čj. 9A 218/2013 - 31 zamítnut, ve věci samé dosud rozhodnuto nebylo.

Dále bylo zjištěno, že dne 27. 3. 2014 podal žalobce žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dne 15. 4. 2014 bylo příslušným správním orgánem vydáno rozhodnutí, který byla zmíněná žádost o udělení víza zamítnuta a toto rozhodnutí nabylo dne 29. 5. 2014 právní moci.

S přihlédnutím ke skutečnostem zjištěným v průběhu správního řízení vydal dne 19. 6. 2014 správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 1 rok.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

S ohledem na obsah žaloby se zdejší soud zabýval prakticky jedinou námitkou žalobce, kterou správním orgánům vytýkal, že v napadeném rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl přezkoumatelným způsobem zdůvodněn závěr, proč je správní vyhoštění žalobce přiměřené.

Povinnost hodnotit přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ukládá ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. To stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014 čj. 8 As 109/2013 – 34 judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím, když uvedl: „*To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.*“ Přestože tedy není třeba, aby odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění obsahovalo výslovně všech

jedenáct kritérií, nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.

V napadeném rozhodnutí a především pak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, se správní orgány pouze ryze formálně a v obecné rovině vyjádřily k přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států EU ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal jejich odůvodnění dostatečným a přesvědčivým neboť např. zcela zásadní otázku závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce ponechaly prakticky bez povšimnutí a bližšího vyjádření. Byť ve věci není sporu o tom, že se žalobce skutečně dopustil porušení zákona o pobytu cizinců nelze takovou skutečnost slepě a paušálně interpretovat bez ohledu na zvážení dalších konkrétních specifik samotného případu.

Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně celkem 26 dnů v rozmezí ode dne 29. 3. 2014 do 24. 4. 2014. Naproti tomu legálně zde žil ve zbytku doby od roku 2006 do konce března 2013.

Neoprávněný pobyt žalobce byl způsoben opomenutím, kdy žalobce nevycestoval, neboť očekával rozhodnutí ve věci své žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění. Fakt, že nešlo o úmysl, ale toliko o opomenutí, není sám o sobě liberačním důvodem. Zohlednit nutno také další okolnosti případu, kdy žalobce poté co byl právním zástupcem upozorněn na skutečnost, že podání žádosti o udělení dlouhodobého víza dle § 33 odst. 1 písm. a) nezakládá fikci pobytu, dostavil se sám od sebe na policii, aby vyřešil svůj neoprávněný pobyt. Z tohoto jednání žalobce lze usuzovat, že měl snahu a zájem o řešení problému s pobytovou situací a dobrovolné dostavení se na policii lze vnímat jako okolnost snižující závažnost jeho protiprávního jednání. Soud má za to, že se žalobce nechtěl svým povinností vyhýbat a vědomě tak porušovat zákony, jak tvrdí správní orgány. Právě v kontextu těchto a dalších skutečností a údajů ze života žalobce v České republice je namístě hodnocení relevantních okolností správními orgány označit za nedostatečné a formální, případně zcela absentující. Správní orgány se při hodnocení otázky závažnosti jednání žalobce příliš upnuly na dílčí kritérium porušení zákona o pobytu cizinců a pominuly kritéria ostatní. Městský soud má za to, že délku pobytu cizince na daném území nutno zkoumat nikoliv pouze rámcovým vymezením „od do“, ale také v souvislosti s dalšími okolnostmi případu. V případě žalobce nelze přehlédnout, že jde o pobyt poměrně dlouhý, během něhož legálně na území České republiky pracoval a také si řádně platil zdravotní pojištění. Z chování žalobce lze usoudit, že měl skutečný zájem pobývat na území České republiky legálně. Svou pobytovou situaci řešil prostřednictvím žádosti o další vízum tj. institutem k tomu určeným a nikoliv např. formou žádosti o mezinárodní ochranu, což je mezi cizinci stále ještě užívaná možnost, jak si fakticky prodloužit pobyt na území České republiky.

Soud nesouhlasí s úvahou žalované, kterou předestřela v napadeném rozhodnutí, když uvedla: „*Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. je konstruováno tak, že je-li zjištěn neoprávněný pobyt cizince, pak policie vydá (nikoliv ‚může‘ vydat) rozhodnutí o správním vyhoštění, tzn. že v případě prokázání protiprávního jednání je povinna postupovat v souladu se zákonem.*“ Se závěrem celého souvětí jistě polemizovat nelze, nicméně přehlédnout nelze ani skutečnost, že v celkovém kontextu vede argumentace žalované k přehlížení § 174a zákona o pobytu cizinců, což soud neakceptuje. Rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit.

S ohledem na výše uvedené si lze jistě představit jednání, které přestože formálně naplňuje podmínky obsažené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, může být vyhodnoceno jako nedostatečně závažné, aby bylo přiměřené za něj uložit správní vyhoštění.

Při použití § 119 zákona o pobytu cizinců je vždy nutné rovněž zohlednit, že se v případě správního vyhoštění jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu musí dané ustanovení aplikováno v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy zejména s ohledem na danou situaci každého konkrétního cizince (srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Jak soud výše uvedl, tato podmínka nebyla v posuzovaném případě splněna, a proto napadené rozhodnutí vzhledem k citovanému ustanovení neobstojí.

Vzhledem k výše uvedenému, soud napadené rozhodnutí ruší pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. se v novém rozhodnutí bude žalovaná řádným způsobem zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí o vyhoštění žalobce z území států EU dle aspektů stanovených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak, aby všechna kritéria byla posouzena ve vzájemné souvislosti a bylo tak dosaženo komplexního posouzení, bez pochybností ohledně poněkud paušalizujícího a povrchního způsobu hodnocení žalobcova případu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci celkem 8.228,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně